

név: iskola: oszt.:

2023 - 2024

5.-8. osztály

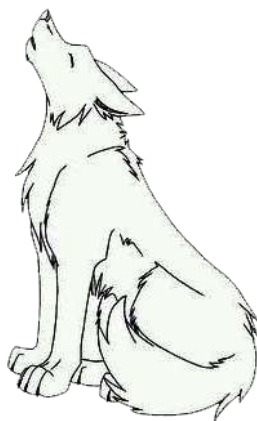
2. forduló

Rosanne Parry: A farkas, akit Vándornak hívtak

Lebilincselő történet a túlélésről és a családról, igaz történet alapján.

ifjúsági regény (részlet)

Budapest: Pagony Kiadó, 2022

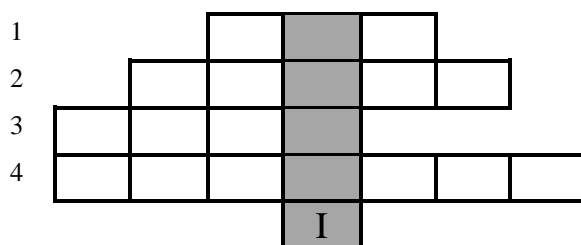

1) Milyen hangokat, neszeket hallott a farkas és milyen szagokat szimatolt ki? Sorold fel!

Hangok:.....

Szagok:.....

2) Hol játszódik a történet? Írd be a hiányzó négy meghatározást!

A farka vezére, ő ölte meg a vadat. (1)

Apával együtt neki is vége lett.(2)

Az egyik farkaskölyök neve. (3)

Vándor ezt az állatot próbálta meg leteríteni. (4)

Megfejtés:

3) Minden farkatagot sorolj fel, akiket Vándor említett a részletben!

.....

4) Mit nem csinált még soha életében Vándor?

.....

5) Hogy mutatta meg az utat Melegnek, a testvérének hogy rátalálhasson?

.....
.....
.....

6) Mit jelent a préda és a farka szó? Írd le saját szavaiddal!

.....
.....

7) Mi nem tetszett Vándornak a barna és a szürke farkas vadászatában?

.....
.....
.....

8) Tedd időrendbe Vándor vadászatának eseményeit! A legkorábbi legyen az 1 számú.

.... *Úgy szaladok a szarvas mellett, mint egykor Apa.*

.... *Földre kényszerít az éhség, fekszem a fűben, gyűjtöm az erőt,*

.... *Áldozatom megtorpan, dühödten vonyít, ide-oda lóbálja a fejét.*

.... *Találok egy szarvast, amelyik lemaradozik, ő lesz az enyém.*

.... *rám borul az éjszaka, olyan hirtelen, mint a villám.*

.... *Az őrszemük figyelmezteti a többieket, hogy fussanak.*

.... *A szarvas... megrúg, mélyen belevág a húsba a vállamon.*

.... *A szarvasok messze vannak, ...Feljük rohanok, ...*

....*Szarvasok hangja száll felém a mezőről,*

9) Szerinted a szövegrészlet alapján mi jelképezi a farka összetartozását?

.....
.....

Következő (3.) feladatlap: 2023. december 12-én, **kedden**
A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról.

Rosanne Parry: A farkas, akit Vándornak hívtak
Mónica Armiño rajzaival
Budapest: Pagony Kiadó, 2022

SZARVAS

A hátam mögött fölkel a nap, és én még mindig futok. A fák semmivé vékonyodnak. A föld ellaposodik. Képes lennék addig rohanni, amíg a föld és az ég összeér, de a víz szaga hív. Letérek az utamról, egy nádassal és cserjékkel körbenőtt, sekély tóhoz érek. Beleszagolok a levegőbe, érzek-e veszélyt, de sehol semmi.

Ahogy iszom, a semmi, aminek a szagát érzem, amit hallok és látok, úgy húz le, mint a kő. Apának vége. Morgónak is. De mi van a többiekkel? Melegnek sikerült búvóhelyet találnia? És Anyának meg a kölyköknek? Szétszóródtak a túlélők? Bárhol lehetnek.

A víz partján járok fel-alá. Hívni akarom őket. Hívnom kell őket. De ahhoz, hogy életben maradjanak, el kell rejtőzniük. A szélbe emelem az orrom, de semmilyen szagot nem érzek, csak a fűt meg a vizét. Egy madárcsapat, olyan barnák és sárgák, mint a magas fű körülöttük, az egyik szártól a másikig röppennek. Úgy énekelnek, mintha semmi nem történt volna. Odakapok az egyik felé, és az egész csapat felrebben, és messze száll.

Minden irányban fülelek. Szél. Méhek. Egerek neszezése a fűben. Az egereket követő kígyó surrogása.

Kétszer is teljesen körbefordulok.
Egyedül vagyok.

Menjek, keressem meg őket? Várjak itt, a víznél? Ha eljön az éjszaka, hidegebb lesz a levegő. Abban jobban lehet érezni a szagokat. Összegömbölyödöm a magas fűben, behúzom a farkam, hogy kényelmesebb legyen, de úgy dübörög a szívem, mintha teljes erőmből futnék.

Régen sokszor elkóboroltam egyedül. A hegyekben mindig volt valami gyönyörű épp csak egy sziklaszirttel arrébb – egy tó, egy bogysgyümölcs-mező, egy védett jégdarab. De mindig hazatértem a családomhoz. Soha életemben, egyetlenegyszer sem aludtam egyedül.

A kimerítő nap még mindig tart, csak nem akar vége szakadni, és nem jön senki. Elsötétül az ég, és nem jön a falkám. Előbújnak a csillagok, és senki nem érzem a szagát. Aztán fölkel a telihold, és vonyítani kezdenek a sápadt szőrű farkasok. Először a vezetőjük, aztán egy másik is belevonyít a hangjába, majd még egy és még egy. Furcsa, vad és kegyetlen a hangjuk. Aztán amikor véget ér a daluk, Éles halk nyüsztését hallom. Ő lett a követőfarkasuk, már nem a testvérem. Ha bárki életben maradt is a falkámból, az hallgat, vagy már rég elment.

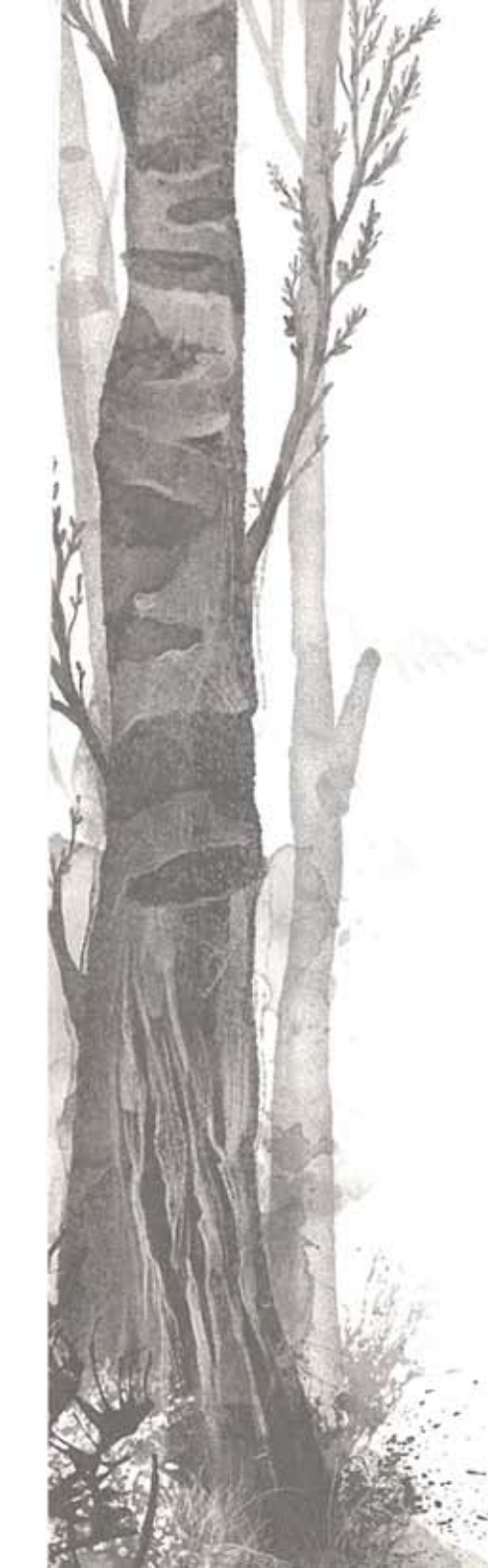
A farkasok csillaga, a legfényesebb csillag a nyári égen, az otthonom földje fölött ragyog. Minden rejtett tavat és minden sziklaszirtet ismerek, de ha a falkám nincs a hegyekben, akkor már nem ez az otthonom. Érzem, hogy ki akar törni a bensőm legmélyéről egy vonyítás, de nem merem kiengedni.

Reggel felriadok. Érzem Meleg szagát. Felpattanok, és a szélbe emelem az orrom.

Már nincs meg a szag.

Pedig éreztem valamit. Azt álmodtam, hogy Meleg az állam alá kuporodva alszik, mint mindig. És halk dalait énekli. Felrohanok egy kis domb tetejére, és megint mintát veszek a szélből.

Lehet, hogy tévedtem. Nem érzek semmilyen nyomot. Meleg nem járt erre. De hoz a szél egy egészen halvány farkasszagot a fenyőfacsemeték és a hegyi virágok édes illatába keveredve. Talán ő az. Megígérte, hogy bárhová megyek, követni fog. De az a fontosabb, hogy a kölykökre vigyázzon. A kölykök! Felugrok, és rohanva indulok haza. Meg fogom találni Meleget és a kölyköket is. Mindenkit meg fogok menteni. Egyre meredekebb a terep. Tovább kutatok. Megállok. Belélegzek. Körbefordulok. Visszafojtott lélegzettel fülelek.

Már nincs meg. Pedig ott volt. Tudom, hogy ott volt. Reménykedem. Remélem, hogy Melegnek sikerült keresztülszokolnia az ellenséges falkán, remélem, hogy Anya és a kölykök találtak bújóhelyet. Nincs farkas, aki jobban ismerné a hegyeinket, mint Anya. Addig futok, mígnem a hegyeink rám vetik az árnyékukat. Még mindig semmi. Végigügetek az

egyik oldalon, aztán a másikon. Fülelek. Belekóstolok a levegőbe.

És akkor meglátom – a felismerés úgy hasít belém, mintha egy kő esne a fejemre a szirtről –, hol is húzódott a sápadt szőrű farkasok falkájának határvonala. Látom, hol álltak, és hosszú vájatokat karmoltak a fák kérgébe, amilyen magasan csak tudtak, látom, ahol benedvesítették a törzseket. Felfordul a gyomrom a szagtól. Ezek az én fáim voltak. Az én mezőim. Az én hideg forrásaim és jég borította hegycsúcsaim. De a határjelölés megállít, mint egy sziklafal. Nem mehetek tovább.

Nem hagyhatom Meleget a betolakodók fogai és karmai között. Megjelölök egy fát a határ felém eső oldalán. Dobbantok a földön a mancsommal, szagot hagyok, hogy a testvérem követhessen. Végigszaladok a határ préri felőli oldalán, útközben nedves nyomokat hagyok az itt-ott növő tölgyeken és nyárfákon. Nem tudom megölteni a sápadt szőrű farkasokat, de be tudok világítani egy útvonalat, hogy Meleg rám találhasson.

A préri melegebb és színesebb, mint az erdő. Kék, lila, piros virágok bólogatnak a szélben. Együtt zümmögnek a méhekkal, és bárhová lépek, szöcskék és bogarak

iszkolnak el a mancsom elől. Ahogy felmelegszik a levegő, felmászom egy magaslatra, innen fogom lesni Meleget vagy bárkit, aki életben maradt a falkámból.

Messze, a szurdok peremén túl szarvasokat látok. Helyes. Amikor megtalálom a családom, vadásznunk kell majd. A széles szárnyú, rozsdabarna farkú sólyom lassan köröz az égen, kis, pöttyös szárnyú fiókája mellett lebeg, aztán lecsap az egerekre. Egész délután lesek és figyelek. Fekete-fehér tehenek és a borjaik legelésznek a fűben. Ahogy hosszabbodnak az árnyékok, a tehenek arrébb vonulnak, és bárányok járnak a bozótosban a dombom lábánál. Lassúak, és csúnya a hangjuk. Már épp vissza akarnék menni vízért, amikor megérzem a szagukat – farkasok!

A magaslat lapos tetejének peremére futok. Nem Meleg az. A szagok alapján biztos vagyok benne, hogy több farkasról van szó. Nem az én falkám. Lehet, hogy vadászok az ellenséges falkából, felderítők, akiknek az a dolguk, hogy mindannyiunkat megöljenek. Mozdulatlanul lapulok a sziklák között. Azzal, hogy nyomot hagytam Melegnek, egyenesen magamhoz vezettem a sápadt szőrű farkasokat. Biztos vagyok benne, hogy gyorsabban futok minden farkasnál, ha egyedül van, de egy egész falkánál senki sem fut gyorsabban.

Figyelem, ahogy közelednek. Ketten vannak. Nem többen. Nem az én nyomomat követik. Prédára lesnek. Beleszédülök a megkönnyebbülésbe, amikor sötétbarna és sziklaszürke bundájukat látva megértem, hogy

nem az ellenséges falkába tartoznak. Ezek a farkasok fiatalok, mint én, fiú mind a kettő. Figyelek, várom, hogy a falkájuk csatlakozzon a vadászathoz, de senki más nem jön.

Biztos egyedül vannak. Egyévesek, nincs párjuk. Lelapulnak a vadászat előtti pózba, szemüket le nem veszik a bárányokról – prérifarkasok eledele. Apa soha nem etetett minket báránnyal. Megnézem az egyik farkast, aztán a másikat, tudni akarom, melyik a vezér. Mind a ketten magasra emelik a farkukat. Vállukat egymáshoz nyomják, némán küzdenek, hogy melyikük ugorjon előbb. Ennek nem lesz jó vége.

A barna farkas ugrik először, de a bárány oldalra veti magát, elmenekül, visítva rohan a prérin át. A szürke farkas egy pillanattal elkésve ugrik, és csak egy hátsó lábat sikerül a foga közé szorítania. Nem ereszti a rúgkapáló bárányt, a többi közben elrohan. A barna farkas visszafordul, és gyilkos harapásával befejezi az ölést.

Utána nem biccent az egyik, hogy megköszönje a vadászatot a vezérnek, nem állnak meg, hogy tisztelegjenek a hústól kapott élet előtt. Mindkét farkas tépni kezdi a bőrt, a porba dobják a beleket, és egymás szájából tépik ki a legfinomabb falatokat. Undorító látvány. Nincs rend a falkában. Nincs tisztelet. Lehet, hogy árvák. Biztosan úgy tanultak vadászni, hogy a prérikutyákat figyelték.

Elfordulok tőlük, a hegyeimet nézem. Lehet, hogy Anyának és a kölyköknek sikerült elmenekülniük. Lehet, hogy a hegy túloldalán vannak. Talán Meleg és Dalos, vagy akár Karom és Kópé is velük van. Talán épp kint járnak a mezőn, szarvasra vadásznak, ahogy farkashoz illik. Anya soha nem hagyná magára a kölykeit. Élete árán is megvédené őket. Mint ahogy mindannyian.

Hajnalban az éhség ébreszt. Keselyű eszeget a bárány maradványaiból, amiket a magányos farkasok hátrahagytak. A farkasok már rég elmentek, és én nem is akarok semmit tőlük. Egy fikarcnyival sem jobbak, mint a semmirekellő prérifarkasok, akik mindig a sötétben jöttek, hogy a maradékainkból egyenek, és még napkelte előtt eloldalogtak.

Tegnap szarvast láttam a szemhatáron. Apa azt akarná, hogy arra vadásszak. Ha bárki életben maradt

a falkából, arrafelé lesz. Félreteszem az éhségemet, és futni kezdek.

A sok bánattal együtt is öröm a futás. Nincsenek fák, földre hullott gyümölcsök, gödrök, amiket ki kellene kerülni. Egyszerűen csak rohanok, a föld dübörög a mancsom alatt. Ha a családom él, a szarvas közelében lesz. Egyre erősebben érzem a szarvas szagát. Felszegem az orrom, futok, a falka szagát keresem.

Teszek néhány kört, ahol a szarvasok még nem érezhetik a szagomat. A családom itt gyülekezne, és várná a megfelelő pillanatot. Lelassítok, ügetek. Megállok.

Semmi.

Visszafordulok, megyek még egy kört. Uगतok egyet. Étellel teli préri vár ránk, de a falkám nincs többé. Megint uगतok, és megint.

Senki nem uगत vissza.

Nem lehet, hogy végük van. Nem lehet, hogy senki nem élte túl. Fű és cserje terül el előttem, széles, mint az ég. Hogy fogom megtalálni őket?

Földre kényszerít az éhség, fekszem a fűben, gyűjtöm az erőt, hűvös árnyéokra vágyom, az otthonom puha mohájára és fenyőtűire. Kicsinek érzem magam a széles, nagy prérin, a fák társaságára vágyom.

Szarvasok hangja száll felém a mezőről, nyugodt morgásukból és prüsszölésükből tudom, még nem szagolták ki, hogy itt vagyok. Bár szomjas vagyok, csorog a nyálam, ahogy a hangjukat hallom. Vadászni

fogok. Muszáj lesz. És amikor meglesz a hús, majd megjön a falkám is. Látni fogják, hogy gyűlnek a keselyűk meg a hollók, hallani fogják, ahogy a prérifarkasok ódát zengenek rólam, és akkor majd megtalálják.

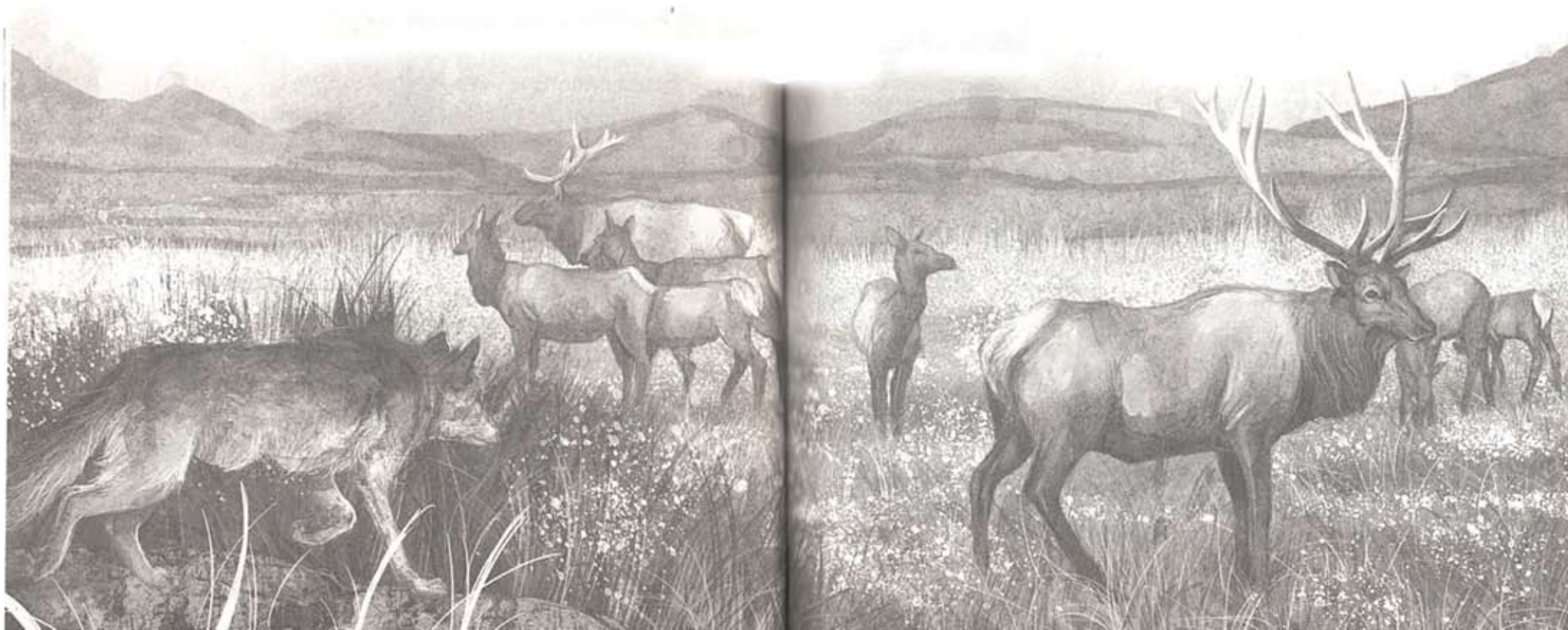
A szarvasok messze vannak, de én gyors vagyok. Feljük rohanok, nem érdekel, hogy túl hamar eltékozlom az erőmet a sebességre. Én fogom etetni a falkát. Semmi más nem számít.

Először nem mozdulnak, de aztán az őrszemük figyelmezteti a többieket, hogy fussanak. A kölykök anyjukhoz rohannak. Együtt mozdulnak a naplemente felé. Nem érdekel. Senki nem fut olyan gyorsan, mint én. Könnyedén utolérem őket, végül már csak

a patadobogást hallok, már csak a szarvasok izzadságának és félelmének szagát érzem.

A kölykök halálra rémülve bőgnek. Találok egy szarvast, amelyik lemaradozik, ő lesz az enyém. Már érzem is a hús ízét. Ledöntöm ezt a szarvast, és Meleg majd megtalál. Anya és a többiek előjönnek a rejtékhelyükről, és futnak felém. Megint falka lesz belőlünk, ez lesz az új otthonunk.

Úgy szaladok a szarvas mellett, ahogy egykor Apa. Ő a megfelelő pillanatban ugrott, és azonnal megölte az állatot. Láttam, ahogy csinálja, de mindig elől futottam, én fordítottam vissza a csordát. Most nincs senki, aki visszafordítsa őket. Az éhségtől még gyorsabban

futok, a szarvas elé akarok kerülni, hogy visszafordítsam, és lecsaphassak rá. A többi szarvas elkanyarodik, az áldozatom megtorpan, dühödten vonyít, és ide-oda lóbálja a fejét. Én is megállok, visszafordulok, erre a szarvas is újra megfordul. Egy szívdobbanás sem telik bele, megrúg, mélyen belevág a húsba a vállamon.

Kiszalad belőlem a levegő. Hallom, ahogy reccsen a csont. Tűz rohan végig a nyakamon, aztán le a négy mancsomba. A földre zuhanok, rám borul az éjszaka, olyan hirtelen, mint a villám.

FÁJDALOM

Úgy száll fel a sötétség, mint a köd. Csontig hatol a fájdalom a vállamban. Fölemelem a fejem, a préri füve reszket körülöttem, mint a víz. Visszahullik a földre a fejem, és újra elborít a sötétség.

Álmomban láthatatlan, ellenséges falkával harcolok, de amikor kiszabadulok, és kinyitom a szemem, egyedül vagyok. Minden egyes lélegzetvétellel lüktet a mellem. Nem érzem az egyik mancsom. Megbököm az orrommal, de nem mozdul. Megnyalom, de nem érzem a meleget. A szarvasoknak hült helye. Pocsolyába gyűlik a vörös a vállam alatt.

vége a részletnek...